

зміцнення системи управління державним боргом; реалізація ефективної політики державних витрат. Все це, на нашу думку, повинно сприяти економічному розвитку нашої держави.

Список використаних джерел:

1. Державне фінансове регулювання економічних перетворень, за заг.ред. А. А. Мазаракі. Київ: КНТЕУ, 2015. 376 с.
2. Ватульов А. В. Фінансова політика у системі економічного розвитку. Економічний часопис–XXI. 2013. № 5–6. С. 37–40.
3. Кругман П. Выход из кризиса есть. М.: Азбука Бизнес, 2013. 320 с.
4. Корнієнко Н. М. Аналіз системи планування бюджетних видатків в Україні. *Бізнес Інформ*. 2013. № 4. С. 389–393.

ФЕДЧЕНКО Тетяна,

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

**ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ВИКОРИСТАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ ДОКАЗІВ
В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ**

Передусім хотілось би зробити акцент на тому, що обрана нами проблематика є доволі актуальною та значимою, а тому викликає великий інтерес як з боку науковців, так і практиків. Дослідженням даного питання займалися такі вчені як: Антонюк О.І., Гетманцев М., Дяченко С.В., Завгородня А.С., Каламайко А.Ю., Кравцов С.О., Точій А.О., Чорний С.О., Шевчук В.Р., Штефан А. тощо. У роботах названих науковців проблематика використання електронних доказів в цивільному процесі піддана глибокому і ґрунтовному дослідженню, проте багато аспектів даного питання все ще залишаються неопрацьованими та дискусійними. Водночас треба наголосити, що використання електронних доказів із початку 2020 року стало більш активним. Така ситуація обумовлена, на жаль, впровадженням карантинних обмежень, спричинених розповсюдженням у світі пандемії на захворювання COVID-19. [1, с. 221]

Варто зазначити, що наразі науковці пропонують декілька цікавих

підходів щодо визначення видової належності електронних доказів. Прихильники першого підходу вважають, що не має необхідності розширювати вже закріплений законодавством перелік засобів доказування, а тому електронні докази необхідно відносити до письмових доказів. У свою чергу, прибічники другого підходу стверджують, що у зв'язку із відсутністю письмової форми електронних доказів, електронні документи необхідно розглядати не як письмові, а як речові докази. Заслуговує на увагу точка зору й тих правників, які вважають, що через певну специфіку отримання та використання електронних доказів, вони мають бути виділені в окрему категорію засобів доказування.

Як показує практика, сьогодні доволі важливого значення набуває питання збору та подання електронних доказів до суду. Так, наприклад, якщо пред'явлені особою скріншоти електронних документів не дають змоги з достовірністю встановити джерело їх отримання або не місять певних реквізитів, то вони не будуть визнані судом як докази.

Відкритим залишається й питання, що цивільно-правова норма про засвідченість електронних доказів відповідно до Закону України «Про електронний цифровий підпис» ще досі не змінена, тобто, виходячи із зазначеного, вказані докази мають посвідчуватись до законодавчого акту, який не діє. Зауважимо, що наявну колізію в праві потрібно усунути, оскільки незрозумілим залишається, якими нормами потрібно керуватись, тому пропонуємо внести зміни до наявних процесуальних положень. [2, с. 147-148]

Іншою проблемою є високий ризик підробки електронних доказів, що ставить під сумнів їх достовірність. О.Т.Боннер вважає, що суттєвим недоліком електронного документообігу, як і інформації в електронній формі в цілому, є легкість внесення до нього змін і, як наслідок, відсутність упевненості у достовірності отриманого електронного документа [3, с. 511].

У свою чергу, А.Ю.Каламайко зауважує, що неможливо не врахувати наведені недоліки електронної форми при оцінці достовірності інформації. Однак недоречно розглядати інформацію в електронній формі як недопустиму з мотивів її можливої фальсифікації. [4, с. 130].

Ще однією не менш важливою проблемою, яка може виникнути через подачу електронного доказу, є можливість порушення комунікативної приватності особи. З огляду на це убачається необхідним створення спеціального захищеного сховища електронних доказів, адже вказаний файл (інформація, сайт) може містити приватну інформацію про певну особу або спотворену чи перекручену інформацію щодо неї. [1, с. 223]

Отже, проаналізувавши все вищезазначене, доходимо висновку, що наразі існує певна низка проблемних аспектів пов'язаних із використанням електронних доказів в цивільному процесі. На кінець вважаємо за необхідне відмітити, що в межах розглядуваної проблематики нами було висвітлено лише окремі проблемні питання використання електронних доказів в

цивільному процесі, адже загалом їх значно більше. Перспективи подальших досліджень у цьому напрямку вбачаємо у розробці теоретичних положень та рекомендацій щодо необхідності систематизації певних складових дослідження електронних доказів та усунення прогалин в чинному законодавстві.

Список використаних джерел:

1. Кравцов С.О., Завгородня А.С., Точій А.О. (2021). Особливості використання електронних доказів у системі засобів доказування в цивільному процесі. (4), с. 220-223. URL: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-4/52>
2. Дяченко С.В., Шевчук В.Р. (2021). Електронні засоби доказування в цивільному процесі. Правова держава (4), с. 145-153. URL: <https://doi.org/10.18524/2411-2054.2021.42.232417>
3. Боннер А. Т. Традиционные и нетрадиционные средства доказывания в гражданском и арбитражном процессе: монография. М.: Проспект, 2013. 616 с
4. Каламайко А. Ю. Місце електронних засобів доказування та окремі питання їх використання в цивільному процесі. Право та інновації. 2015. № 2(10). С. 127–132

ФІЛАТОВА Аліна,

слухач магістратури другого курсу
юридичного факультету Дніпровського
національного університету
імені Олеся Гончара

Науковий керівник:

АЛЕКСЄЄНКО Ігор,

доктор політичних наук, кандидат
юридичних наук, професор, завідувач
кафедри цивільного, трудового
і господарського права юридичного
факультету Дніпровського
національного університету
імені Олеся Гончара

ПРЕЗУМПЦІЯ СПІЛЬНОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

Державна реєстрація шлюбу зумовлює виникнення в подружжя особистих майнових та немайнових прав і обов'язків, вводить спільну категорію стосовно режиму майна – сумісну власність.

Питання презумпції спільності права власності подружжя зокрема та питання права спільної суміжної власності подружжя загалом розглядали у своїх публікаціях такі науковці, як: М. В. Антокольська, В. С. Гопанчук, О. В. Дзера, І. Г. Дудник, І. В. Жилінкова, Н. Ю. Загрія, О. С. Йоффе, Н. С. Кузнєцова, Р. А. Майданик, З. В. Ромовська, Є. О. Суханов, С. Я. Фурса, Є. О. Харитонов, Я. Н. Шевченко та інші.